

Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони країни; очолює Раду національної безпеки і оборони; приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях в разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України [1, ст. 106].

Екстраординарним засобом захисту конституційного ладу є правовий режим надзвичайного стану, що може бути введений в Україні або в окремих її місцевостях Указом Президента України, який підлягає затвердженню Верховною Радою України протягом двох днів з моменту звернення Президента України, з метою усунення загрози та якнайшвидшої ліквідації особливо тяжких надзвичайних ситуацій техногенного або природного характеру, нормалізації обстановки, відновлення правопорядку за спроб захоплення державної влади чи зміни конституційного ладу шляхом насильства, для відновлення конституційних прав і свобод громадян, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, створення умов для нормального функціонування органів державної влади та органів місцевого самоврядування, інших інститутів громадянського суспільства. [3]

Таким чином, Конституція України передбачає розгалужену систему, насамперед, інституційних гарантій конституційного ладу України, важливість і ефективність функціонування яких сьогодні піддається суворій перевірці у час нових викликів і загроз, що постали перед Україною протягом останнього року.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст. 140.
2. Михалева Н. А. Конституційне право країн СНД: Навчальний Посібник. -М.: Юрист, 1998.-С. 140
3. Кравченко В. В.: Конституційне право України: Навчальний посібник. — Вид. 3-тє, виправл. та доповн. — К.: Атіка, 2004.

Вплив міжнародного права на розвиток внутрішньодержавного права України

Южека Р.С., студент 2-го курсу юридичного факультету Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Степаненко К.В.**

Вплив внутрішнього права на право міжнародне можливий насамперед через зовнішньополітичну активність держави. Зазвичай принципи зовнішньої політики бувають сформульовані в конституціях. Але це можуть бути й інші законодавчі акти.

Проблеми впливу міжнародного на внутрішньодержавне право висвітлювали в своїх працях В. Н. Дурденевський, Є. А. Коровіна, Д. Б. Левіна, І. І. Лукашук, Н. В. Миронова, Г. І. Тункіна, Є. Т. Усенко, Н. А. Ушакова, С. В. Черниченко, В. М. Шуршалова та інші, але й досі на сьогоднішній день вона залишається актуальною.

Розвиток міжнародного права тривалий час характеризувався його чітким відмежуванням від національного права. Зокрема, в період абсолютних монархій в Європі міжнародне право регулювало відносини не стільки між державами, скільки між монархами, які одночасно володіли і усією повнотою законодавчої та виконавчої влади в середині власної держави. Тому міжнародні зобов'язання держави майже одразу відображалися у її внутрішньому праві. Якщо ж одна держава не виконувала своїх обов'язків перед іншою, спір завжди вирішувався війною. При цьому чітко розмежовувався і предмет міжнародного і внутрішньодержавного права. Міжнародне право регулювало взаємні права та обов'язки монархів, а внутрішньодержавне – відносини монарха з його підданими [1, с.12].

У міжнародній практиці загальновизнаним є підхід, згідно з яким держава самостійно визначає механізми, за допомогою яких вона буде реалізувати у національній правовій системі свої міжнародні зобов'язання. Ці механізми як правило, відображаються в конституціях та спеціальних законах. В Україні імплементаційні механізми закріплюються в Конституції України, Декларації про державний суверенітет, а також Законі України від 29.06.2004 р. «Про міжнародні договори України».

Згідно з ч. 1 ст. 9 Конституції України що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України [2]. В цілому такий підхід Конституції не повністю відповідає сучасним тенденціям міжнародного права та іноземному досвіду. Так, конституції більшості зарубіжних кра-

їн, зокрема Іспанії, Німеччини, Росії, Білорусі та інші до складу національного законодавства відносять не лише ратифіковані міжнародні договори, а й загальні принципи та норми міжнародного права. При чому останні стають складовою частиною національного законодавства в силу самого лише факту їх існування, і їх ратифікація не потрібна. В Україні ж через особливості правової техніки ст. 9 Конституції загальні норми і принципи міжнародного права, особливо втілені у формі міжнародного звичаю, практично не можуть бути застосовані.

На стадії нормотворчості основними способами взаємодії міжнародного та внутрішньодержавного права (способами імплементації міжнародно-правових норм) є відсилка та інкорпорація.

Відсилка означає створення у внутрішньодержавному праві норми, що відсилає до норм міжнародної угоди, через що останні можуть діяти всередині країни в незміненому вигляді, тобто так, як вони існують в самій угоді.

Інкорпорація, як правило, здійснюється шляхом прийняття нової норми національного права, однак можливі випадки, коли до вже існуючої норми вносяться зміни, що приводять її у відповідність з міжнародним правом. Розрізняються два основні види інкорпорації – рецепція та трансформація.

Рецепція права – відродження, сприйняття ідей, принципів та положень системи права минулих епох новою системою права [3, с. 305].

При рецепції неможливо говорити про пряму дію міжнародно-правових норм у внутрішньому правопорядку, тому що рецепція є не чим іншим як засобом їхньої заміни. Після рецепції у внутрішньому праві починають діяти норми тільки зовні, схожі на міжнародно-правові, по суті ж — норми внутрішнього права. Факт рецепції має безумовне значення для тлумачення відповідної норми внутрішньодержавного нормативно-правового акта. Рецепція найбільш авторитетних міжнародно-правових норм (наприклад, норм Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 р., Конвенції про захист прав людини й основних свобод 1950 р.) може вплинути на тлумачення навіть норм конституції.

Таким чином, завдяки міжнародному праву формується структура внутрішньодержавного права. Вплив внутрішньодержавного права на міжнародне полягає у запозиченні міжнародним правом окремих норм чи інститутів, вироблених у праві тієї чи іншої держави. Такий вплив може бути як процесуальним, коли запозичуються, наприклад, правила ведення переговорів, укладання договорів тощо, так і матеріальним, коли запозичуються безпосередньо правила поведінки.

Список використаних джерел:

1. Мережко О. О. Співвідношення міжнародного і національного права // Юридичний журнал. – 2009. – №2. – С. 1 – 5.
2. Конституція України від 28 червня // Відомості Верховної Ради України — 1996, — №30 Ст. 141 (зі змінами внесеними Законом України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» від 2 лютого 2014 р. // Офіційний вісник. — 2014. — №19. — Ст. 583).
3. Наливайко Л. Р. Тлумачний термінологічний словник з конституційного права (Explanatory Terminological Dictionary on Constitutional law) / Л. Р. Наливайко, М. В. Беляєва. — 2-е вид. допов. — Запоріжжя : Дніпровський металург, 2010. — 304 с.

Проблеми реалізації конституційної реформи в Україні

Юсіфлі Б.Т.о., студент 3-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Пустовіт Ж.М**

Постійні реально соціально-економічні процеси діалекти їх динаміки, зміни у взаємозв'язках з іншими суспільними відносинами природно вимагають і будуть вимагати постійної певної корекції конкретних заходів щодо тактики реалізації стратегічного курсу розвитку держави. Процес впровадження норм чинної Конституції вимагає саме якісного перетворення всієї системи суспільних відносин: економічних, соціальних, політичних тощо. І, безперечно, мова має йти про юридичні державно-владні відносини. Правова система і система органів публічної влади виступають певними різно-порядковими зовнішніми контурами суспільства, демократичність яких визначає передумови суспільного прогресу, всебічного розвитку людини [1, с. 536].

Питання реалізації конституційної реформи є дуже актуальним у наш час, адже демократичний державно-правовий розвиток українського народу не може реалізовуватися за межами конституційних приписів. Саме Конституція юридичне оформляє основні